

Кінь дикий, або тарпан — найімовірніший пращур одомашненого свійського коня. Вимерлий європейський дикий кінь, невеликий на зріст (висота в холці 107—130 см). Однією з ознак, окрім малого зросту, є темний “ремін” уздовж хребта, а також неповисла грива. У минулому був доволі поширений у степах і лісостепах Європи.

Тарпани були маленького зросту з відносно грубою горбоносою головою, загостреними вухами, густою короткою хвилястою, майже кучерявою шерстю, яка ставала довшою взимку, короткою, густою, кучерявою гривою і хвостом середньої довжини. Влітку колір був рівномірний чорно-бурий, жовто-бурий або брудно-жовтий, взимку ясніший, мишачий з широкою темною смугою вздовж спини. Ноги, грива та хвіст — темні. Густа шерсть давала змогу тарпанам переживати холодні зими. Міцні копита не потребували підків.

Тарпани жили табунами, іноді по кілька сотень голів, які розпадалися на маленькі групи з жеребцем на чолі. Тарпани були обережні та полохливі.

Вважають, що тарпани вимерли через оранку степів під поля. Їх витіснили свійські тварини, які займали пасовища і водопій. Також у деяких країнах м'ясо тарпанів вживали в їжу.

